

Sygn. akt II Ca 778/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Kobus

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Małgorzata Mróz

Protokolant: Alicja Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2013r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w Ś.

przeciwko P. Z.

o zapłatę 17.421,24zł

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 16 lipca 2013r., sygn. akt I C 656/13

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego P. Z. na rzecz strony powodowej (...) Spółki z o.o.

w Ś. kwotę 17.421,24 (siedemnaście tysięcy czterysta dwadzieścia jeden i 24/100)zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

20.500zł od dnia 25 lutego 2010r. do 30 marca 2011r. ,18.509,86zł od dnia 31 marca 2011r. do 8 kwietnia 2011r. , 17.421,24zł od 9 kwietnia 2011r. oraz koszty procesu w kwocie 3.289zł;

II zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 2.072zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 778/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...) Sp. z o.o. w Ś. przeciwko P. Z. oraz orzekł o kosztach procesu. Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny. (...) Spółka z o.o. w Ś. zgłosiła do rejestru handlowego szeroki przedmiot prowadzonej działalności gospodarczej, w tym m. in. sprzedaż hurtową napojów alkoholowych, transport drogowy towarów, sprzedaż hurtową i detaliczną samochodów osobowych i furgonetek, konserwację i naprawę pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli, wynajem i dzierżawę pozostałych pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli. Zajmując się przede wszystkim sprzedażą napojów alkoholowych, spółka wykorzystuje w tym celu samochody, których posiada obecnie - ok. 15 sztuk. Są one kupowane

jako środki firmy, użytkowane, a po 3-5 latach eksploatacji sprzedawane. W ramach promocji firma raz do roku przygotowuje nagrodę rzeczową dla klientów – komputery, rowery, sprzęt AGD. W tym celu, w roku 2010 zakupiono samochód osobowy F. (...). Rozstrzygnięto doroczny konkurs i przyznano auto zwycięskiemu klientowi, który je odebrał lecz po kilku dniach zwrócił z powodu wady ukrytej pojazdu. W zamian za nie klient dostał równowartość nagrody w pieniądzu lub w towarze. Auto zostało kupione przez spółkę za pośrednictwem jednego z jej pracowników – P. Z. – który świadczył także usługi zewnętrzne na rzecz firmy. Sprowadził on auto zN. twierdząc, że zna stan techniczny pojazdu, bo używał go jego wujek. Nie informował o wadach technicznych. Spółka po zakupie wymieniła powłoki lakiernicze, opony i felgi, klocki hamulcowe, tarcze oraz naprawiła zawieszenie, jednakże nie sprawdzała dokładnie jego stanu technicznego. Klient, który wygrał auto, po sprawdzeniu jego stanu poinformował spółkę, że pojazd został zmontowany w niedozwolony sposób z dwóch samochodów, nie powinien zostać dopuszczony do ruchu, a wada była istotna i stanowiła zagrożenie dla bezpieczeństwa. Po zwrocie auta przez wygrywającego konkurs klienta, auto zostało sprzedane P. Z. i na niego wystawiono fakturę na kwotę 20.500 zł płatną do dnia 24.02.2010 r. Pozwany odebrał auto, nie kwestionował jego stanu technicznego ani ceny. Nie uiścił ceny zakupu przy odbiorze auta. Na poczet ceny zakupu auta pozwany uiścił kwoty 1.990,14 zł w dniu 30.03.2011 r. i 1.088,62 zł w dniu 8.04.2011 r. Pismem z dnia 13.11.2012 r. wezwano przedsądownie pozwanego do zapłaty pozostałej ceny za zakup auta w wysokości 17.421,24 zł, w terminie 5 dni od doręczenia pisma pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową.

Rozważając tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Roszczenie pozwu strona powodowa wywodziła ze sprzedaży pozwanemu samochodowi osobowemu, czego pozwany nie kwestionował. Sprzedaż udokumentowano wyłącznie fakturą VAT, w rozliczeniu której wystawiono następnie potwierdzenia(...) z tytułu częściowej spłaty ceny zakupu przez pozwanego. Umowa została zatem zawarta ustnie. W braku szczegółowej regulacji praw i obowiązków zobowiązania przez strony - znajdują w sprawie zastosowanie art. 535 i art. 554 Kodeksu cywilnego regulujące umowę sprzedaży. Pozwany w odpowiedzi na pozew, wniesionej przed terminem pierwszej rozprawy, zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia powołując się na treść art. 554 kc. Pozew został wniesiony do Sądu dnia 5 lutego 2013 r. Wskazany w fakturze - wystawionej przez powódkę działającą jako profesjonalny podmiot gospodarczy - termin zapłaty ceny sprzedaży określono na dzień 24.02.2010 r. Zatem pozew wniesiono do Sądu z przekroczeniem dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia wynikającego z w/w przepisu. Przekroczenie terminu było znaczne, wynosiło niemal pełny rok czasu, pomimo korzystania z pomocy profesjonalnego pełnomocnika procesowego. Nie ulega wątpliwości, że powódka jako spółka prawa handlowego prowadzi działalność gospodarczą. Nadto zgłoszony do rejestru dopuszczalny zakres tej działalności obejmuje m. in. „transport drogowy towarów, sprzedaż hurtową i detaliczną samochodów osobowych i furgonetek, konserwację i naprawę pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli, wynajem i dzierżawę pozostałych pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli”. Już to wskazuje, że powódka uzyskała zgodę i zgłosiła prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie zakupu i sprzedaży aut, także osobowych, czego dotyczy sporne roszczenie. Wprawdzie faktycznie głównym zakresem działalności spółki pozostaje handel hurtowy alkoholem ale i w tym zakresie wykorzystuje ona oczywiście samochody. Z zeznań świadków M. C. i A. M. wynikało, iż ma ich na stanie ok. 15 i na potrzeby swej działalności dokonuje ich zakupu oraz sprzedaży. Przedstawiciel powódki D. K. zeznał, że pojazdy są kupowane i sprzedawane po 3-5 latach eksploatacji. Zatem ich zakup i sprzedaż jest stosunkowo częsty, pozostaje w bezpośrednim związku z głównym zakresem działalności firmy, a wskazany w KRS przedmiot jej działalności nie jest bynajmniej przypadkowy ani określony celem ewentualnego wykorzystania w przyszłości. Co więcej z zeznań w/w świadków wynikało spójnie, że sprzedany pozwanemu samochód F. (...) pozostawał wprost i bezpośrednio w związku z prowadzoną przez powódkę działalnością gospodarczą. Zakupiono go bowiem, za pośrednictwem pozwanego, aby stanowił nagrodę dla klienta w organizowanym raz w roku konkursie. Auto zostało nabyte na rzecz spółki, wyremontowane, a po rozstrzygnięciu konkursu wydane zwycięskiemu klientowi. Co więcej nawet po ustaleniu przez tegoż klienta, że samochód jest dotknięty wada istotną – nie unieważniono konkursu, a jedynie odebrano od klienta auto i jako nagrodę wypłacono mu równowartość auta w pieniądzu lub wydano jego równowartość w towarze firmy. Zatem i zakup, i sprzedaż tego pojazdu wiązały się bezpośrednio z głównym przedmiotem działalności gospodarczej firmy, stanowiły stały element promocji handlu alkoholem poprzez fundowanie corocznej nagrody dla klienta, a dochodzone pozwem roszczenie wynika „z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy”. To zaś skutkuje stwierdzeniem jego przedawnienia i oddaleniem

powództwa – o czym rozstrzygnięto na podstawie powołanych wyżej przepisów w punkcie I wyroku. Bez znaczenia dla Sądu pierwszej instancji pozostawały wnioski dowodowe obu stron zgłoszone po zakończeniu pierwszej rozprawy, w tym złożone przez powódkę faktury i rachunki za naprawę auta. Nie wykazano przy tym – pomimo wezwania Sądu - dlaczego zgłoszone zostały po wynikającym z ustawy obowiązku zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych w pozwie, odpowiedzi na pozew lub na pierwszej rozprawie. I to pomimo określenia przedmiotu sporu już przed pierwszą rozprawą w pozwie i odpowiedzi na pozew. Sąd zwrócił nadto uwagę, iż pozwany od początku powoływał się na zarzut przedawnienia z art. 554 kc, zaś faktury i rachunki za zakup oraz naprawę auta przez powódkę znajdowały się od trzech lat w jej posiadaniu – abstrahując od kwestii, iż skoro wystawiono je na powodową spółkę, to jedynie potwierdzają zakup auta i jego późniejszą sprzedaż pozwanemu w związku z działalnością powódki jako przedsiębiorcy.

W apelacji od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości, strona powodowa zarzuciła:

1. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 §1 kpc poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaleń, które miały wpływ na wynik sprawy, bowiem Sąd I instancji przyjął, że sprzedaż samochodu pozwanemu nastąpiła w związku z prowadzoną przez stronę powodową działalnością gospodarczą,
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 554 kc, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że dochodzone przez powoda roszczenie, jako mające związek z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą przedawniło się z upływem dwóch lat.

Wskazując na powyższe zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego, mających uzasadnienie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i zważył co następuje. Apelacja podlegała uwzględnieniu, ale z innych przyczyn aniżeli w niej wskazane, a zatem mimo braku podniesienia w niej zarzutu naruszenia właściwego przepisu prawa materialnego, a które to naruszenie Sąd drugiej instancji, rozpoznając sprawę na skutek apelacji, bierze od rozwagę z urzędu, będąc jedynie związanym zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa procesowego (zob. m. in. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, mającą moc zasady prawnej, z dnia 31 stycznia 2008r., III CZP 49/07, OSNC 2008r., Nr 6, poz. 55 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2013r., V CZ 25/13, Wyd. Lex nr 1360386). Ze złożonych przez stronę powodową dowodów wpłat wynikało, że pozwany w dniach 30 marca i 8 kwietnia 2011r. dokonał wpłat na poczet ceny zakupionego od powódki samochodu i okoliczności te nie były przez niego w żaden sposób kwestionowane. Pozwany również nie zarzucał, aby wpłaty te nie stanowiły jedynie części ceny tego samochodu, a zatem aby nie były częściowym spełnieniem świadczenia z tytułu zapłaty ceny. Z zebranych w sprawie dowodów nie wynika również, aby pozwany kiedykolwiek, przed wniesieniem niniejszej sprawy do sądu, kwestionował zasadność wysokości żądania powódki, z tytułu ceny sprzedanego auta, a przeciwnie z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków M. C. i A. M., do których zresztą odwoływał się w sprzeciwie od nakazu zapłaty również pozwany, wynikało, że P. Z., znając również stan auta, w którego zakupie przecież pośredniczył, znał i akceptował także cenę, która zresztą, co wynika z tych zeznań, została przez niego zaproponowana. Nie zmienia również takiego stanu rzeczy lakoniczne stwierdzenie pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że „w rzeczywistości cena pojazdu jest niższa o czym przekonał się w niedługim czasie po zakupie. Wstrzymanie się od zapłaty wynikało z woli wyjaśnienia powstałej sytuacji.”, co pozostawało w oczywistej sprzeczności z zeznaniami wyżej wskazywanych świadków, a powyższe twierdzenie pozwanego nie zostało w żaden sposób udowodnione, chociażby jego zeznaniami, a będąc dwukrotnie wzywany na rozprawy w dniach 9 maja i 2 lipca 2013r., pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań, nie stawiał się na te rozprawy. W takich okolicznościach sprawy, gdy pozwany dokonał w dniach 30 marca i 8 kwietnia 2011r. wpłat na poczet ceny, a zatem spełnił świadczenie w części, to tym samym nastąpiło uznanie przez niego roszczenia, gdyż uznanie może właśnie nastąpić m. in. przez częściowe wykonanie zobowiązania (zob. m. in. Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze Sp. z o.o., Warszawa 1998r., str. 280, A. Szpunar „Wpływ uznania roszczenia na bieg przedawnienia”, NP 1973, nr 7-8, s. 1004, Kazimierz Piasecki „Komentarz do art. 123 Kodeksu cywilnego”, Wyd. Lex, stan prawny 2003.10.01). Gdy zatem,

jak przyjął Sąd Rejonowy, roszczenie strony powodowej stało się wymagalne w dniu 24 lutego 2010r., a pozwany częściowo spełnił świadczenie w dniach 30 marca i 8 kwietnia 2011r., to tym samym nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia i w rezultacie biegł on na nowo (art. 123 § 1 pkt 2 w zw. z art. 124 § 1 k.c.), w rezultacie od tego drugiego terminu. Gdy zaś pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 5 lutego 2013r., to miało to miejsce przed upływem roku i 10 miesięcy od daty wymagalności i, co najistotniejsze, przed upływem dwuletniego terminu przedawnienia przewidzianego w powoływanych przez Sąd Rejonowy i strony art. 554 k.c. W takim zaś stanie sprawy tak rozważania Sądu pierwszej instancji jak i zarzuty apelacji dotyczące zastosowania tego przepisu w rozpoznawanej sprawie są, jako niemające dla wyniku sprawy żadnego znaczenia, całkowicie bezprzedmiotowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc, zmienił zaskarżony wyrok, uwzględniając powództwo w całości i zasądając należność główną i odsetki ustawowe, przy uwzględnieniu wpłat dokonanych przez pozwanego, a o kosztach procesu, na które składała się opłata od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego strony powodowej, orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.). O kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II), na które również składała się opłata od apelacji oraz wynagrodzenie pełnomocnika, Sąd orzekł w myśl przepisów art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 391 § 1 kpc i § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.).